

Hồi thứ sáu mươi ba Bạn đi chưa khuất; Thù đã lên lên

Nghe đến đây Lê Tường bỗng nghĩ đến một việc mà nàng không muốn nghĩ đến:

– Vân ca anh còn định truy đuổi Tiêu Vận Đình không?

Sở Vân không trả lời mắt chàng hiện lên tia sát khí, chàng đứng dậy hôn lên tóc nàng nói:

– Hãy ngủ đi người vợ yêu quý của anh, trong ba tháng ấy em hãy luôn luôn nhớ tới anh.

Rồi chàng bước ra ngoài phòng.

Lại ba ngày trôi qua, hôm đó là một ngày đẹp trời, gió nhẹ nhẽ, mây lãng đãng bay. Hôm đó là ngày những người của Đại hồng sơn ra về. Trong ba ngày ấy Sở Vân gặp gỡ những người đi theo Tả tử quả Tổng Bang, và tình cảm giữa họ nảy nở sâu đậm, thù hận giảm đi rất nhiều.

Hai mươi kỵ sĩ đứng cạnh những con tuấn mã đã sẵn sàng yên cương, Tả tử quả Tổng Bang nắm chặt tay Sở Vân nhiệt tình nói:

– Hiền đệet ba tháng sau nhất định người phải đến. Ta tin rằng việc cầu thân của người sẽ thuận lợi. Lão phu sẽ hết lòng giúp đỡ, hy vọng rằng sẽ không có vấn đề gì lớn cản trở đâu.

– Tất cả mọi việc đều nhờ vào lão tiên bối. Những gì cần thiết cho việc cầu thân tại hạ sẽ lo hết sức chu đáo.

Bạch hạc Phùng Miễn mỉm cười thi lễ nói:

– Bồn toà thấy rằng ở đời ai ai cũng cần có tổ ấm. Lão phu tin rằng hai người sẽ có một gia đình hạnh phúc nhất, hai người hãy nuôi dưỡng niềm tin.

Đứng cạnh Cô Yển La hán hàn huyền là một vị râu đen và một dũng sĩ mặc áo hồng. Đó là Trường xuân đường chủ Đại đao thiết kích Phan Thế Danh và Hỏa tự đà chủ Đơn lang Lý Cẩm của Đại hồng sơn. Cùng với Hắc ma Trần Tu, Vạn hồi chuông Sử Kiên, Phi vân liệt hồng Tư Mã Lực đều bắt tay Sở Vân nói:

– Sở huynh chúng lão phu tạm biệt, ngày tháng thoi đưa, ba tháng sau tại Đại hồng sơn hy vọng chúng ta được nâng ly rượu mừng hạnh phúc.

Sở Vân đáp lễ mọi người nói:

– Tại hạ sẽ cố gắng hết mình, nhưng cũng mong quý vị hết lòng tác động để xoay chuyển những gì còn chưa trọn vẹn.

Sở Vân bước đến Lê Tường đang đứng riêng một chỗ, cúi mặt xuống giọng buồn bã nói:

– Lê Tường! Hãy lên ngựa đi em, em còn đang yếu. Hãy nhớ thường xuyên uống thuốc và giữ gìn sức khỏe. Ba tháng sau khi anh đến Đại hồng sơn, hy vọng rằng sẽ hoàn toàn khỏe mạnh.

Lê Tường nước mắt lưng trong nhìn Sở Vân nghẹn ngào:

– Vân ca em nhớ rồi. Ba tháng là ba tháng. Không thể kéo dài thời gian nữa. Vân ca, tâm ấu, tâm ấu..

– Hãy yên lòng anh chỉ có thể đến sớm hơn mà thôi. Em hãy cố gắng bảo trọng, tâm tâm lương ấu.

Lúc ấy Tống Bang nhẹ nhàng cùng với Sở Vân đỡ Lê Tường lên ngựa, Tống Bang ánh mắt đầm ấm nhìn Sở Vân chào nói:

– Núi cao rừng thẳm, sông rộng đường xa, Sở hiền diệt, những thứ ấy tin rằng không cản nổi bước chân người đến Đại hồng sơn.

Sở Vân chấp tay vái chào mọi người nói lớn:

– Núi cao đã có Kim điêu, sông sâu không cản nổi Hắc long. Sở Vân này không bao giờ thất hứa, Tống tiên bối và liệt vị, tạm biệt xin bảo trọng.

Thế rồi sau hiệu lệnh của Tả quái tử, mấy mươi tuấn mã tung vó lên đường, Lê Tường vừa đi vừa ngoái lại, nước mắt tuôn lã chã. Sở Vân và Cô yển La hán đứng bên nhau, nhìn mãi theo đoàn người khuất đám trong đám bụi đường mỗi lúc một xa. Cô Yển La Hán chống gậy trúc đặt tay lên vai Sở Vân nói:

– Lão đệ người đừng buồn nữa, ngày trùng phùng nhất định sẽ tốt đẹp. Ba tháng trôi qua chỉ như một cái chớp mắt vậy.

– Lão huynh, buồn ư, nhớ.. ôi, có bao giờ lão huynh sống trong tâm trạng ấy chưa? Lão huynh, hy vọng rằng sau ba tháng ấy, tiểu đệ và tiểu Tường sẽ không gặp cản trở gì nữa.

– Lão đệ nhất định mà, chúng ta cần phải thấy rằng Đại hồng sơn tuy trấn áp thiên hạ, nhưng với chúng ta họ không đủ sức uy hiếp, chỉ có điều người đâu muốn can qua.

Ngay lúc ấy từ phía sau lưng họ vang lên tiếng vó ngựa vô cùng gấp, và chỉ trong chớp mắt, bốn kỵ sĩ áo đen cưỡi bốn tuấn mã đen tuyền đã lao vút tới. Vừa nhìn thấy nhau, cả sáu người đã cười vang lên như sấm.

Thiên lang Lãnh Cường, Đại mặc đồ thủ Khố Ty, Kiếm linh tử Cung Ninh, Khoái đao tam lang Lý Khải tung người xuống ngựa, khom lưng cúi chào:

– Minh chủ vạn phúc kim an, tội của chúng thuộc hạ đáng chết.

Sở Vân cho họ miễn lễ, nhìn thấy sắc mặt họ lộ vẻ khẩn trương, Sở Vân ngạc nhiên hỏi:

– Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao mà các vị có vẻ hoang mang lo sợ thế?

Lãnh Cường vội thở mấy hơi rồi nói:

– Mười ngày trước đây đúng lúc chúng thuộc hạ hẹn hội kiến minh chủ, chúng thuộc hạ đã tề tựu đầy đủ, nhưng không thấy minh chủ và hai người kia giá lâm, chúng thuộc hạ đợi suốt một ngày, cảm thấy bất an vô cùng lo lắng. Mãi đến nửa đêm không nén được nữa, nên Khố Ty cùng Cung Ninh đã xuống núi tìm kiếm, nhưng không kết quả. Thế là bốn người lại chia tay, bất kể đang đêm đi tìm kiếm tung tích Minh chủ, nhưng suốt cả năm ngày cũng không phát hiện được gì, lại chia nhau tìm về hướng khác, mãi đến sáng sớm hôm sau mới phát hiện được dấu chân ngựa dẫm nát làng chài nên vội vã đến đó thăm dò, thì mới biết đó là những người của Đại hồng sơn.

Khố Ty chen vào nói:

– Lúc này bốn toà thấy lo lắng quá, cho rằng bọn họ đến đây tìm cừu, những người ngư dân nọ lại nói nghe những đại hán kia nhắc đến tên minh chủ nhiều lần, nào là minh chủ bị thương chưa khỏi, nào là Ngũ lôi giáo toàn quân bị diệt, nên chúng thuộc hạ lại càng lo lắng vội vàng phóng ngựa đến đây để trợ giúp.

Sở Vân cảm động nói với bốn người nọ:

– Sự việc phát sinh dẫn đến làm cho các vị vô cùng vất vả, tại hạ nhận thấy thật là không phải. Thế rồi Sở Vân tóm tắt thuật lại những việc đã qua cho họ nghe rồi kết luận:

– Cho đến hôm nay nội ngoại thương của tại hạ, mười phần đã lành bảy tám, chỉ có Nghiêm lão huynh chắc phải tiếp tục điều dưỡng cả hàng tháng nữa, còn thương thế của Lê cô nương thì nhờ có phó đầu lĩnh Đại hồng sơn chăm sóc, nên dù đường xa chắc cũng không đến nỗi nào. Có lẽ bây giờ chúng ta trở lại Lạc nguyệt hồ thì tốt hơn. Nếu không vì thương thế của Nghiêm lão huynh thì tại hạ và Lê cô nương đã tới đó thưởng trăng rồi.

Cô Yến La Hán bị Sở Vân chọc thì la ầm lên:

– Lãng tử kia người là đồ vô lương tâm, chỉ nghĩ đến gái mà quên

anh em, đó là vi phạm điều thứ nhất của luật giang hồ, nhất định phải phạt.

Sở Vân phá lên cười rồi đi tìm lão tiều phu nọ, cảm ơn ông ta, tặng cho ông ta mười bảy đỉnh bạc, một đỉnh vàng ròng. Rồi chàng đưa mắt nhìn đi khắp nơi thân thuộc trong gian nhà ấy một lúc lâu, rồi quay ra gọi ngựa.

Sau đó chàng giúp Cô Yến La Hán lên ngựa, rồi mình cũng lên yên. Cô Yến La Hán chọc lại chàng nói:

– Lão đệ sao đi nhanh thế? Ta tưởng người còn vào buồng ngồi khóc tý tê nữa chứ?

– Lão huynh, người đã đi rồi, chỉ còn cảnh cũ, ngoài việc tăng thêm thương cảm, nào có ích chi.

Đại mặc đồ thủ nhìn Cô Yến La Hán cười khà khà nói:

– Minh chủ nói rất là đúng, mà lão béo kia thật là khéo léo. Đa sầu đa cảm, nhân sinh lữ đồ.

Thế là mọi người cười ầm lên, quất ngựa truy phong.

Lạc nguyệt hồ vẫn như xưa, đẹp dễ yên tĩnh. Mặt hồ trong vắt êm đềm như gương, nhưng lại thiếu vắng do lần trước một cái gì đó không nhìn thấy, không nói ra trong lòng mỗi người.

Ngày qua ngày vết thương của Cô Yến La Hán đã khá lên rất nhiều, bây giờ ông ta tự đi lại được, không cần chống gậy. Đã hai mươi ngày trôi qua kể từ ngày Lê Tường trở về Đại hồng sơn, đêm đêm Sở Vân lại ra ngồi trên phiến đá trắng một mình thơ thẩn đếm sao. Trong những ngày gần đây, Sở Vân lúc nào cũng nhớ đến Lê Tường, nhớ những lúc hai người ngồi tâm sự trên phiến đá này.

Sở Vân thở dài một tiếng, đứng dậy và ngay lúc chàng vừa đứng lên ấy phát hiện có một bóng đen rất mờ thoáng qua như một ảo giác, tuy chàng không tin là mình đang mơ mộng nhưng cũng không nghĩ rằng ai đó lại xuất hiện ở nơi đây, và với ý đồ gì? Sở Vân lập tức bắn mình lên cao bảy trượng, rồi từ trên độ cao ấy, chàng đáp xuống dưới một tán lá, đưa mắt nhìn xung quanh, ngạc nhiên càng thêm nghi vấn vì bóng đen ấy lúc này không còn một dấu tích. Rồi như một làn khói, Sở Vân bay về phía gian nhà gỗ, và khi chàng mới áp vào nóc nhà thì có một mùi vị nhẹ nhẹ thoảng qua mũi chàng, Sở Vân nín thở ngưng thần nhìn về phía những bậc tam cấp phía trước nhà. Nơi đó dưới ánh sao mờ, có ba con rắn toàn thân màu bạc, nhỏ bằng ngón tay từ từ bò vào nhà, những cái lưỡi nhỏ đỏ lòm không ngừng. Lúc đó cái mùi nọ lại càng đậm hơn, Sở Vân lúc này lại càng thêm lo lắng vì chàng vừa mới phát hiện khắp

mọi nơi đều có những con rắn như thế đang từ từ tiến về gian nhà và vào các gian buồng. Sở Vân nghi ngờ kẻ thả rắn là ai mà thâm độc vậy, chàng liên hệ bầy rắn với người áo đen lúc nãy. Nếu vậy thì thủ pháp của người ấy nhanh không thể tưởng nổi. Nãy giờ chàng vẫn theo sát sau lưng người đó mà có thấy người ấy phóng ra con rắn nào đâu. Điều ấy chứng tỏ nấp trong bóng tối không chỉ có một người. Sở Vân không cần phải suy nghĩ gì thêm, chàng nhẹ tuốt thanh báu kiếm, mũi kiếm rung lên, những đạo hàn quang bắn ra tứ phía vào những con rắn độc bé tí xiu kia, lập tức máu tanh bắn ra, mấy chục con rắn rơi xuống xung quanh.

Đồng thời với động tác sử kiếm thì một Quỷ khốc thi vang lên, tiếng réo bay vào không trung, còn bản thân chàng thì như một bóng ma lui cách căn nhà hơn năm trượng. Sở Vân tập trung tinh thần đưa mắt nhìn về bốn phía, nhưng tất cả vẫn bình yên, không có một bóng hình lạ. Lúc này trong đêm, chỉ có tiếng rít của Quỷ khốc thi vang lên chói tai trong không trung mà thôi.

Một tiếng âm vang lên, cánh cửa ở bên tay phải của ngôi nhà gỗ đã bị một luồng kinh lực hùng hậu đánh đi. Năm bóng người như năm mũi tên bắn vọt đi. Sở Vân vung tay hai quả Hoả long đạn nổ tung lên trong căn nhà, những đóm lửa lưu huỳnh bắn tung đi khắp nơi. Ngôi nhà bốc cháy ngùn ngụt, ánh lửa chiếu sáng xung quanh như ban ngày. Bỗng có một bóng người nấp sau một bồn hoa rất kín đáo chậm chậm lui về phía sau. Trong tiếng nổ lộp bộp của ngôi nhà đang bốc cháy, tiếng của Cô Yến La Hán vang lên:

– Á mẹ kiếp, cả ngôi nhà toàn là rắn độc!

Đại mặc đồ thủ nói nhỏ mấy câu với Thiên lang Lãnh Cương, thế là họ cùng với Cung Ninh và Lý Khải chia ra phân tán đi khắp nơi. Hành động của họ đã chứng minh họ là những chiến sĩ dày dặn kinh nghiệm chiến đấu.

Sở Vân sau khi giết chết bầy rắn độc ở phía bên ngôi nhà, đã tung người đến bồn hoa tím nọ. Chàng đáp xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá, không một tiếng động. Cái bóng đen kia lùi ra chừng năm thước, hai mắt vẫn nhìn về phía trước đăm đăm mà không biết có Sở Vân đang đứng sát đằng sau lưng mình, nhe răng cười Sở Vân trầm giọng nói:

– Bằng hữu, lúc này thì người có thể đứng thẳng người lên được rồi đó!

Người đó đang thận trọng đi thụt lùi về sau, nghe tiếng nói ấy thì giật thót cả người vội vã lăn nhào về một phía, và một luồng sáng bạc

lấp lánh bắn ra có mùi tanh khó tả. Sở Vân nghiêng người qua bên, toàn thân đã đổi qua phương vị khác, xuất hiện ngay sau lưng người vừa mới lặn ra kia. Người đó không cần biết ám khí của mình có tác dụng không, thở ra một hơi, đứng thẳng dậy nghiêng đầu nhìn về phía trước. Sở Vân vỗ vào vai hấn cười nói:

– Ông bạn nhìn sai chỗ rồi, chỗ này mới đúng.

Người đó quật ngược tay trái về sau, còn cả thân người lao về phía trước. Sở Vân dứt chân phải vào giữa hai chân người ấy như một cái móc câu ghéo lại. Người ấy té lặn ra đất, ngay lúc đó một thân hình to béo bay vút lại, hai chân nhăm về phía dưới định đâm mạnh lên người lạ kia, Sở Vân vội kêu lên:

– Lão huynh dừng lại đã.

Người to béo ấy đã tránh qua một bên, đáp xuống thu thế, giận dữ la to:

– Lão đệ đây chính là kẻ thả rắn để cắn chúng ta, tha cho hấn chính là để lại hậu quả, cứ giết quách đi là hơn.